

Älä yritä suitsia minua

ELINA AALTONEN

Älä yritä suitsia minua

© 2024 Elina Aaltonen

Taitto & Kansi: Books on Demand

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-7383-3

ELINA AALTONEN

Älä yritä suitsia minua

Börje & Helena- sarjassa ilmestyneet:

Älä anna minun pudota

Anna minun tuntea taas

Älä yritä suitsia minua

Luku 1

Helena:

Mustavalkoinen irlannincob-ruuna laukkaa okserin ja pystyes-teen välissä. Nuori mies sen selässä myötää ohjasta ja sulautuu hevosen liikkeisiin täydellisesti. Kun he liitävät viimeisen es-teen yli, yleisö polkee hurjasti maata. Ei ole epäilystäkään siitä, kuka on voittaja.

Puristan vieressäni istuvaa tytärtäni kädestä, kun huomaan hänen silmänurkissaan kimmeltävät kyynleet.

– Mun piti ratsastaa tuolla nyt, Silja sanoo, pyyhkäisee silmiään ja laskee kätensä pienen pienelle vatsakummulleen.

Sydämeni on pakahtua surusta, sillä loistokas voitto Helsinki International Horse Show’n Amateur-sarjassa oli varattu Siljalle. Yhdessähän me tuon hevosen ostimme kaksi vuotta sitten, Siljan mielestä juuri tätä hetkeä varten. Kohtalolla oli kuitenkin muita suunnitelmia hänen varalleen, ja hän huomasi odottavansa lasta vain yhdeksäntoistavuotiaana. Näin hän joutui sivustakatsojan rooliin, kun pitkäaikainen nuori vuokraajamme Joono lunasti paikkansa esteratsastuksen tähtitaivaalla.

Miesystäväni Henrik pumppaa käsivarttaan ilmaan ja vislaa riehakkaasti. Hän myötäelää Joonon voittoa kanssani täysillä.

– Hyvä Börje! hän huutaa, ja se saa minut unohtamaan murheen hetkeksi.

– Te teitte sen, serkkuni Laura sanoo, työntää rannerenkaiden koristaman käsivartensa Henrikin yli ja puristaa sormiani tiukasti. Hän tietää, miten suuri hetki tämä on minulle Börjen omistajana.

Joonan tyttöystävä Maria kiljuu riemusta. Hän kannustaa Joonaa ilman kateuden häivääkään siitä, että ei itse päässyt vuokrahevosensa Rose Goldin kanssa näihin kinkereihin. Ei,

tämä on Joonan tähtihetki, ja Marian aika koittaa varmasti myöhemmin.

Ratsastusareenalla hevoset laukkaavat kunniakierroksen, ja sen päätteeksi Joona ratsastaa radalta sinivalkoinen ruusuke Börjen suitsissa. Nousen seisomaan ja pyydän muita mukaani, sillä meidän on aika mennä onnittelemaan voittajaa.

– Sä olit aivan mahtava! Maria sanoo ja syöksyy Joonan sy-leilyyn.

– Varo, mä oon aivan hikinen, Joona nauraa ja kääntyy puoleeni: – Börje oli uskomaton! Mun pää on nyt niin sekaisin, ettei mun ajatukset kulje ollenkaan. Voin vain sanoa, että oon ikuisesti kiitollinen sulle, kun saan kilpailla sillä.

Kosketan hevoseni nihkeää karvaa ja ripustaudun sen kau-
laan.

– Olen niin iloinen siitä, että kilpaillet. Siljakaan kun ei voi enää ratsastaa. En taitaisi yksinäni saada liikutettua sitä tar-
peeksi, tunnustan Joonalle.

– Mä ratsastan mielelläni ainakin kahdesti viikossa, kolmes-
tikin kiinnostaisi. Jos vain sponsorini eli äitini suostuu maksa-
maan sen, Joona sanoo.

Tunnen piston sydämessäni. Kieltämättä Joonan äiti mak-
saa poikansa harrastuksesta kovia summia, mutta minulla ei
vain ole oikein varaa laskea hintaa alemmas. Kun ostin Börjen,
olin vielä naimisissa entisen mieheni kanssa enkä tullut edes
ajatelleeksi, että vain hetkeä myöhemmin olisin eronnut ja mi-
nun olisi pärjättävä taloudellisesti yksin. Auttaisihan Henrik
minua, jos vain pyytäisin, mutta se ei tunnu sovelialta. Suh-
teemme on vielä tuore.

– Hei, eikös tuo ole Matilda Pizzolato? Laura kysyy ääntään
madaltaen ja osoittelee vaivihkaa vaaleaa naista, joka ohjeistaa
mustan hevosen hoitajaa vain kymmenen metrin päässä meistä.

– Kuka? kysyn ja kohotan kulmiani.

– No se pararatsastaja, joka muutti Italiaan sen yhden urheilijan perässä, Laura vastaa ja jää miettimään, kenen italialaisen urheilijan vaimo Matilda olikaan.

– Francesco Pizzolato? Joona ehdottaa.

– No juuri se, Laura vastaa. – Kyllä nuorilla on sitten parempi muisti, hän kehaisee, mutta vaikenee, kun Maria huiskii kädellään häntä kohti.

– Se tulee tänne, Maria sanoo ja tuijottaa naista, joka kelaajapöytäluolilla meidän suuntaamme.

– Hei, Matilda sanoo ja pysähtyy eteemme.

Hänen tervehdyksensä aiheuttaa joukossamme levotonta liikehdintää ja mutinaa. Miksi noin iso nimi ratsastuksen huipulta lähestyy meitä?

– Ratsastit todella hyvin. Ja sinulla on hieno hevonen, Matilda kehaisee ja suo täyden huomionsa Joonalle.

– Kiitos. Mutta ei Börje ole mun, se on Helenan, Joona vastaa ja hänen poskensa punehtuvat.

– Niinkö? Sehän on hyvä, Matilda sanoo ja on selvästi ilahdunut kuulemastaan.

Joona vilkaisee minua hämmentyneenä, ja minäkin odotan, mihin tämä keskustelu johtaa. Sekunnit tuntuvat ikuisuudelta, kunnes nainen lopulta selventää tarkoituksensa.

– Kuten saatatte tietää, kilpailen viidellä hevosellani, ja tavoitteenani ovat paralympialaiset ensi vuonna. Hevosteni on pysyttävä huippukunnossa, ja sen vuoksi minulla on viiden ratsastajan valmennusrengas.

Pysymme edelleen vaiti ja odotamme, että Matilda jatkaa.

– Sinä olet erittäin lupaava ratsastaja. Sinusta olisi oikeasti maailman huipulle, ja minun valmennusringistäni puuttuu yksi ratsastaja, kun Outi palasi Suomeen kolmen vuoden treenin jälkeen. Näin ollen ottaisin sinut mielelläni hänen tilalleen, jos vain haluat lähteä Italiaan pariaksi vuodeksi, Matilda sanoo Joonalle ja hymy kohoaa hänen sieville kasvoilleen.

– Minä? Italiaan? Joona ulvahtaa järkyttyneenä.

Kuusi silmäparia tuijottaa häntä. Epäuskoinen tunnelma leijuu välillämme, ja katsahdan tyttärtäni, joka nieleskelee vieressäni vaikeana. On selvää, että Joonalle on juuri tapahtumassa jotain todella merkittävää, ja se saa kateuden karvaan kalkin takertumaan Siljan kurkkuun.

Matilda kääntyy puoleeni.

– Onko Joona vielä alaikäinen?

Karaisen kurkkuani ja otan tilanteen jälleen hallintaani.

– Kyllä on, ja hänen vanhempiansa täytyy ehdottomasti kuulla tästä ennen kuin hän päättää mistään, vastaan ja suoristan ryhtiäni.

– Kyllähän mua kiinnostaa, totta kai, Joona saa sanottua järkytykseltään. – Mutta entä Börje? Kuinka se pärjää ja saa tarpeeksi liikuntaa nyt, kun Siljakaan ei ratsasta? En kai mä voi jättää teitä pulaan? hän kysyy minulta ja näyttää niin murehtimiselta, että sydämeni sulaa. Joona on niin uskomattoman vastuuntuntoinen poika, että häntä on vaikea uskoa hädin tuskin seitsemäntoistavuotiaaksi.

– Kyllä me pärjäämme, älä nyt sitä murehdi. Tämä on niin ainutkertainen tilaisuus elämässäsi, että jos se sinusta tuntuu oikealta ja äitisi suostuu siihen, on sinun tartuttava hetkeen, sanon ja teen kaikkeni onnistuakseni pitämään hymyn kasvoilani, vaikka liikutus saa minut miltei kyynelehtimään.

– Mutta... Joona yrittää, joten keskeytän hänet päättäväisenä.

– Älä missään nimessä mieti meidän pärjäämistämme. Kyllä minä liikutan Börjeä.

– Ja minä autan Helenaa kaikessa missä osaan, Laura lupaa.

– Huomaatko? Kaikki järjestyy kyllä, sanon, ja Joona nauhaa helpottuneena.

Hän on täynnä väreilevää jännitystä, kun hän ottaa Matildan käyntikortin vastaan ja työntää sen valkoisten ratsastushousujensa

taskuun. Hän lupaa ilmoittaa päätöksestään heti, kun on keskustellut äitinsä kanssa. Matilda lähtee kelaamaan takaisin kohti mustaa hevosta ja jättää meidät miettimään, mitä juuri oikein tapahtui.

Joona ei ole pysyä kengissään, mutta Maria kääntää selkensä, ja hänen hartiansa vavahtavat. Hän tietää, että hänen poikaystävänsä on lähdössä toiseen maahan, ja se murtaa hänen sydämensä. Ja jos totta puhutaan, myös minun kurkkuuni on noussut pala. Myönnän hiljaa itselleni, etten ole lainkaan niin varma pärjäämisestäni yksin hevoseni kanssa kuin mitä äsken väitin. Edessä taitavat olla rospuuttoiset ratsastusajat.

Luku 2

Helena:

Seison lieden edessä ja hämmennän höyryävää kattilaa puisella lusikalla. Kanelin, neilikan, kardemumman ja inkiväärin tuhti tuoksu sekoittaa pääni. Lusikka halkoo tummaa punaista kuin laivan keulabulbi aallokkoa, ja kupla pulpahtaa pintaan ilmaisten lämpötilan olevan optimaalinen. Sammutan hellan levyn ja kurotan varpailleni ylettyäkseni glögilasiin. Hymyilen itsekseni.

Makuuhuoneesta kuuluu kolahdus, kun Henrik heräilee hiljalleen. Uninen mies venyttelee peiton alla, ja kun suljen silmäni, pystyn lähes haistamaan hänen paljaan ihonsa aamuisen tuoksun. Minut valtaa miltei vastustamaton halu sukeltaa vuoteeseen ja painautua häntä vasten, mutta hillitsen itseni viime hetkellä ja painan kasvot käsiini pitääkseni itseni kasassa. Haluaisin nauraa sydämeni pohjasta ja huutaa koko maailmalle, kuinka onnellinen olen. Haluan jokaisen kuulevan, että kaikista aiemmista vaikeuksista huolimatta Henrik ja minä olemme saavuttaneet jotakin sellaista, josta en tule päästämään irti enää koskaan.

Istun pöydän ääreen ja siemaisen glögiäni. Annan katseeni vaeltaa ikkunasta ulos ja henkäisen ihastuksesta, kun suuret, kimmeltävät lumihiutalet kieppuvat ilmassa. Ne pysähtyvät ja vaihtavat suuntaa täysin ennalta arvaamattomasti, ja ne tuntuvat jopa nousevan ylöspäin, aivan kuin ne olisivat painottomia. Mielialani laskee, kun huomaan haaveilevani, että voisin tuntea itsekin samoin. Olen kaikkea muuta kuin höyhenenkevyt, sillä olen lähes viidenkymmenen ja ikä on alkanut näkyä olemuksessani. Pitkään hyvässä hoitotasapainossa ollut reumani on taas oireillut pahemmin. Tänä aamuna sormieni ja varpaideni nivelet turpoilivat ja ranteet olivat jäykät, eikä mikään sujunut

käden käänteessä. Naurahdan kuivasti huonolle vitsilleni ja myönnän itselleni, että antaisin lähes mitä vain terveestä, ja jos totta puhutaan, hoikasta vartalosta. Tiedän kyllä olevani pinnallinen ja kiittämätön murehtiessani moisia turhuuksia, sillä Henrik rakastaa minua juuri tällaisena eikä ole koskaan osoittanut eleelläkään, etten viehättäisi häntä.

Vilkaisen seinäkelloa ja huomaan, että se on vasta kahdeksan. Näin viikonloppuna minun ei tarvitsisi mennä minnekään koko päivänä, tallireissua lukuun ottamatta. Nyt kun Joona oli lähtenyt suureen seikkailuunsa Toscanaan, oli hevonen täysin minun vastuullani, ja minun oli pidettävä lupaukseni sen liikunnantarpeen täyttämisestä. Huokaisen siis syvään ja nousen ylös. Voisin oikeastaan käydä tänään pienellä maastokävelyllä.

Katseeni tavoittaa tiskipöydän reunalle jääneen viinipullon. Otin illalla pari lasillista ruuan kanssa, joten pullossa täytyy olla jäljellä vähintään puolet. Avaan korkin ja nuuhkaisten hapanta tuoksua, ja mielihyvähormonit lähtevät virtaamaan elimistössäni. Lorautan viiniä glögin sekaan, sillä näin lähellä joulua on täysin sallittua hieman nauttia elämästään, eikä yksi juoma estä auton rattiin tarttumista. Lirautan lasiin vielä hieman lisää, mutta hämmästyn, kun vain yksittäisiä pisaroita vie-rii ulos pullonkaulaa pitkin. Rypistän otsaani kun mietin, onko Henrik juonut viinini. Tosin tiedän, ettei hän erityisemmin pidä punaviinistä, mutta enhän minä nyt niin montaa lasillista eilen juonut, että kaikki olisi mennyt. Enhän? Kurkistan vielä kerran pullon suuaukosta sisään, mutta tyhjä se on. Tässä on nyt jotakin kummallista.

Mietteeni katkeavat, kun Henrik astuu huoneeseen. Kun hän venyttelee, hänen t-paitansa kohoaa ja paljastaa vatsalihakset. Työnnän tyhjän pullon huomaamattomasti sivuun ja kohtaan mieheni.

– Huomenta rakas. Keitin juuri glögiä. Ottaisitko sinäkin? kysyn ja nostan glögikattilaa näytille.

– Huomenta vain. Hmm, taidan ottaa mielummin kahvia, Henrik vastaa ja suunnistaa keittimen luo.

Katseeni seuraa hänen takapuoltaan, kun hän nojautuu bokseissaan työtason ylle ja mittaa kahvinpurut suodatinpussiin.

– Olen tässä ajatellut asumisjärjestelyjämme, aloitan varovaisesti.

– Niin? Henrik kääntyy minua kohti kiinnostuneena, joten jatkan:

– Tiedän, ettet ehkä innostu ehdotuksestani. Minusta on kuitenkin alkanut tuntua siltä, että haluaisin jakaa arkeni kanssasi. Herätä vierestäsi joka ikinen aamu.

Henrik katsoo minua kiinteästi. Mieleeni nousevat kauhukuvat siitä, ettei hän haluakaan asua kanssani. Ehkä hän ei olekaan yhtä tosissaan tässä mukana kuin minä? Sykkeeni kiihtyy jo, mutta huokaisen helpottuneena, kun mieheni kasvoille kohoo hymy.

– Muutatko sittenkin luokseni? hän kysyy toiveikkaana.

Pudistan päätäni, sillä elämässäni on tapahtunut valtavia mullistuksia viime aikoina. Avioeroni jälkeen yritin asua Henrikin talossa, mutta ei siitä mitään tullut. Henrikhän oli aikoinaan ostanut talon yhdessä edesmenneen vaimonsa kanssa eikä siksi kyennyt suhtautumaan järkevästi sisustus- ja uudistusvimmaani. Hän oli myös todella mustasukkainen ja purki pahan mielensä minuun. Lähdin ovia paiskoen ja vannoin itseleni, etten enää ikinä luopuisi omasta asunnostani. En asettaisi enää koskaan itseäni niin alttiiksi kaiken menettämiselle kuin silloin olin tehnyt. Vaikka Henrik on nyt selättänyt sisäiset ristiriitansa, on minun säilytettävä itsenäisyyteni.

– Pyydätkö minua muuttamaan tänne? Henrik kysyy. Hän katsoo pientä keittiötäni ja jatkaa epäroiden: – Täällä on kyllä hieman ahdasta, varsinkin kun Milja ja sinun molemmat tyttäresi tulevat pyhien viettoon. Ja mitä minä tekisin omalle talolleni? Myisinkö sen, vaikka siihen liittyy niin valtavasti muistoja?

Hieron kämmeniäni toisiaan vasten ja vedän happea sisuksiini ennen kuin laukaisen ehdotukseni ilmoille.

– Olin oikeastaan ajatellut, että ottaisimme molemmat yhtäläisen riskin. Aloittaisimme puhtaalta pöydältä ilman kummankaan menneisyyden haamuja.

Ehdotukseni herättää Henrikin kiinnostuksen.

– Tarkoitatko, että etsisimme yhdessä uuden asunnon? hän kysyy.

Nyökkään myöntävästi.

– Juuri sitä yritän tässä ehdottaa. Voisimme ostaa pienen omakotitalon. Niin, että se kuuluisi yhtä paljon kummallekin, eikä siellä olisi menneisyyden painolastia kannettavanamme, maalailen romanttista mielikuvaani.

Olen ehkä hieman epäreilu, mutta tiedän jättäneeni itselleni takaportin auki. Tiedän saavani vuokrattua asuntoni helposti, joten minun ei tarvitse luopua siitä kokonaan. Se olisi aina olemassa minua varten, jos sitä vielä tarvitsisin.

Henrikin kasvot alkavat säteillä, ja hän sulkee minut syleilynsä. Parransänki raapii poskeani.

– Haluan ehdottomasti jakaa jokaisen yöni kanssasi. Joten kyllä, muutetaan yhteen. Ostetaan paratiisi vain meille kahdelle, hän sanoo ja suukottaa otsaani.

Poskipääni tahrautuvat suolaisista pisaroista, jotka ovat alkaneet norua silmäkulmistani.

– Rakastan sinua, sanon tukahtuneesti Henrikin kaulaa vasten.

– Niin minäkin sinua, Henrik vastaa ja suutelee kyyneleet silmistäni.

Pyyhkäisen poskiani ja käännyn kraanan puoleen huuh-toakseni kasvoni. Sivusilmällä näen, kuinka Henrik kävelee pöydän ääreen ja nostaa glögilasin käteensä. Muistan sekaan kaatamani punaviinin ja pidätän hengitystäni, mutta en ymmärrä reaktiotani. Olen aikuinen nainen, joten saan nauttia terästettyä glögiä, jos haluan. Jostain syystä minut silti val-

taa syyllisyys. Otan kolme ripeää askelta ja painan käteni Henrikin kädelle.

– Kaadan sinulle sitä kahvia, ja sitten kuumennan glögin uudestaan, sanon ja riistan samalla lasin hänen kädestään.

Henrik kohauttaa olkiaan ja tarttuu sanomalehteen. Hän silmäilee sitä eikä kiinnitä huomiota minuun, kun palaan lavuaarin luo. Nostan lasin viemäriaukon ylle ja alan kallistaa sitä. Ensimmäinen pisara juomaa läikähtää lasin reunan yli, mutta käteni suorittaa vaistonvaraisen liikkeen ja pelastaa loput. Katson lasia hetken ja kulautan jäljellä olevan tilkan kurkkuuni nautinnosta ähkäisten. Lasken lasin altaaseen ja valutan vettä sen päälle, ja sen jälkeen käännyn keittimen puoleen ja täytän Henrikin suosikkimukin mustalla kahvilla. Ojennan suuren, kissakuvioisen posliinastian Henrikille ja katselen, kun hän hörppää pienen kulauksen.

– Toivottavasti se ei ole liian laihaa.

Henrik näyttää bueno-merkkiä sormillaan.

– Se on täydellistä, hän kehaisee ja juo lisää.

Suupieleni kohoavat väkisin ylöspäin mielihyvystä. Olen pakahduttua innosta, kun ajattelen yhteistä tulevaisuuttamme, sillä pian saisin viettää jokaisen aamuni keittämällä kahvia avomiehelleni.

Iltapäivällä seison keskellä kenttää ja pyörin paikoillani. Börjen kaviot tussahtelevat pehmeään lumihankeen, kun se ravaa ympärilläni pitkässä liinassa. Maiskautan suullani ja heilautan juoksutusraippaa ilmassa, mutta ruunan vauhti hidastuu, kunnes se lopulta kävelee. Se painaa turpansa maahan ja imuroi ahnaasti valkoista hattaraa huultensa väliin.

– Oho, sä oot päästänyt sen pulskistumaan aika pahasti, Silja sanoo.

– Kyllä minä olen sitä ratsastanut, mutta en sitten ehkä kyllin rankasti ja usein, vastaan ja puraisen huultani harmistuneena, kun huomaan puolustelevani itseäni.

Silja näyttää pettyneeltä.

– Yritä enemmän, hän kehottaa. – Sen on pysyttävä kunnossa, sillä mä aion alkaa ratsastaa sillä heti synnytyksen jälkeen.

– Saa nähdä, sanon ja vilkaisen tyttäreni vyötärön seutua.

Siljan vatsa pömpöttää jo huomattavasti. Siellä minun lapsenlapseni kasvaa ja kehittyy, kelluu mukavassa yksiössään. Silja suorastaan hehkuu, ja raskaus todella pukee häntä. Olkoonkin, että se tuli hänelle yllätyksenä, mutta hän on ihailtavasti sopeutunut tilanteeseensa. Tuskin vauva hänen oikukasta luonnettaan muuttaa, mutta ehkä se pehmentää häntä hieman. Olen tosin hyvin skeptinen asian suhteen, kun nyt kuuntelen hänen vaatimuksiaan Börjen treeniohjelman toteuttamisesta. Ja jostain syystä minua epäilyttää myös hänen intonsa ratsastaa lapsivuodeaikana.

Olen iloinen, että en ottanut Siljaa mukaani tallille eilen. Börje oli nimittäin todella hankala ratsastettava, ja se vain mateli vastahakoisena ympäri kenttää, vaikka kuinka kannustin sitä pohkeillani. Mitä enemmän maiskutin tai työnsin sitä istunnallani, sitä tahmeampi se oli. Se vain luimisti korviaan ja huokaili syvään, kunnes taivuvin ja laskeuduvin satulasta. Koko illan yritin perustella itselleni, että hevosillakin oli huonoja päiviä, ja että Börjellä nyt vain sattui olemaan sellainen, mutta ei se ollut tänään juoksutettaessa yhtään sen rivakampi. Pelkään pahoin, että Börjen kunto on alkanut rapistua ja se on alkanut turtua kentän kiertämiseen. Nyt kun liikutan sitä yksinäni Joonan ja Siljan pudottua ringistä, on sen liikunnasta tullut aika yksipuolista ja epäsäännöllistä.

– Antaisit nyt edes hieman armoa vanhalle äidillesi. Olen kohta jo viidenkymmenen, en minä millään kykene ratsastamaan päivittäin. Reumanikin on taas oireillut enemmän, valitan tuskastuneena.

Silja suo minulle kyllästyneen katseen.

– Ikävä juttu, mutta hevosенpidon vastuu on suuri. Sä olet ottanut Börjen, ja sun on huolehdittava sen tarpeista. Aivan niin kuin mä kannan vastuuni tästä lapsesta, hän sanoo ja hieraisee toppatakin peittämää vauvakumpuaan.

Kiristelen hampaitani. Kuinka ihmeessä tyttäreni saa minut vuosi toisensa jälkeen tuntemaan itseni vastuuttomaksi huitapeliksi, vaikka mitään muuta en elämässäni ole ollut kuin ylitunnollinen? Siljan äksyily saa minut melkein toivomaan, että olisin ollut edes kerran elämäni aikana niin holtiton, että voisın nyt muistella sitä posket punoittaen. Kyllähän minä pari vuotta sitten erosin pitkästä avioliitostani ja vaihdoin miestä lennossa, mutta se tapahtui kypsällä iällä ja siksi, että en ollut onnellinen, ei mistään päähänpistosta. En osaa edes kuvitella, millaista olisi toimia puhtaasti mielihalun motivoimana ja heittäytyä seikkailuihin ilta toisensa perään, ja olla välittämättä seurauksista. Silja tulee vielä huomaamaan, mitä äitiys on. Ehkä hän sitten oppii arvostamaan sitä, kuinka minä olin aina elänyt lapsiani varten.

– Lähdetäänpö jo kotiin? Mua pissattaa ja närästää, Silja sanoo kasvot rutussa.

Nyökkään ja kerin Börjen juoksutusliinan lyhyelle. Talutan hevosен tarhalleen ja päästän sen irti, jolloin se löntystää heti heinäkasан luo ja alkaa mutustella korsia antaumuksella.

Katja heilauttaa kättään viereisestä tarhasta, jossa hän on juuri kiinnittämässä heinäverkkoa welshponeilleen, ja Silja vilkuttaa takaisin. Lähdemme liikkeelle, mutta Katja pyöräyttää nopean solmun verkon naruun ja kiiruhtaa luoksemme.

– Kuinka raskaus on sujunut? hän kysyy ja pyytää lupaa painaa kämmenensä Siljan vatsalle.

– Mä en oikeastaan tykkää... Silja aloittaa, mutta Katja ei tunnu kuulevan häntä.

Silja huokaisee syvään ja avaa takkiaан hieman enemmän, kun Katja tunnustelee vauvan mahdollisia potkuja.

Helena Juurakon elämä on vihdoin asettunut seesteisiin uomiinsa: parisuhde Henrikin kanssa kukoistaa, ja yllättävä, mutta mieluista isovanhemmuus odottaa Silja-tyttären esikoisen synnyttyä. Pian Helena kuitenkin löytää itsensä taloremontin keskeltä, ja sen lisäksi huomaa päätyneensä kokopäiväiseksi lapsenhoitajaksi. Henkireikää ei tarjoa enää edes rakkain ystävä, vakaa ja luotettava irlannincob-ruuna Börje, jonka omistaminen alkaa muodostua uusien ruuhkavuosien turbulenssissa taakaksi. Onneksi Laura-serkku on innostunut ratsastuksesta ja ryhtyy huolehtimaan Börjestä. Varsinkin, kun Helenalle tarjoutuu mahdollisuus kokea kaikki se, mistä hän aikoinaan luopui perheensä hyväksi. Viidenkymppin rajapyykki häämöttää, mutta voisiko sivuutetun nuoruuden vielä ehtiä elää?

Älä yritä suitsia minua on aikuisiksi kasvaneet heppatyöt hurmanneen sarjan kolmas osa. Ensimmäinen osa *Älä anna minun pudota* ilmestyi vuonna 2020 ja toinen osa *Anna minun tuntea taas* vuonna 2021.

BoD

9 789528 073833